

OD BESTSELLEROVEJ AUTORKY

GILL SIMS

LILU
totálne
nikto nechápe

DARÍ SA JEJ PERFEKTNE... VŠETKO POKAZIŤ

CHOĎ
PREČ!

FRAGMENT

UFF!

Lilu absolútne nikto nechápe

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Gill Sims

Lilu absolútne nikto nechápe – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

LILU

★ totálne
nikto nechápe

GILL SIMS

FRAGMENT

Gill Sims: *Lila MacKay Is Very Misunderstood*

Text copyright © Gill Sims, 2025

Cover illustration © Alice Bowsher, 2025

Originally published in English by Electric Monkey, part of Farshore, an imprint of HarperCollins Publishers, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF, under the title: *LILA MACKAY IS VERY MISUNDERSTOOD*

Translation © Eva Piarová, 2026

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

The author asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2026

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa. Vytlačovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-5058-5

ISBN e-knihy 978-80-566-5079-0 (1. zverejnenie, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-5080-6 (1. zverejnenie, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-5078-3 (1. zverejnenie, 2026) (ePDF)

EMILY

PRVÁ KAPITOLA

Mama ma neznáša. Poriadne dlho som sa zamýšľala nad tým, prečo sa môj život tak pokazil, a toto je jediné možné vysvetlenie. Mám len štrnásť a mama ma neznáša. Určite ma neznáša, inak by sa MOJA MATKA nerozhodla, že tak zámerne, sebecky a *kruto* zničí život svojej jedinej dcéry – jednoducho ma musí neznášať a MYSLÍ LEN NA SEBA.

Prvý deň jarných prázdnin by som mala tráviť u Poppy a natáčať tiktoky o líčení. Keby sme boli u nás, mama by sa nás vypytovala, prečo sme sa tak nahodili do parku. Lenže v parku môžeme stretnúť Tobyho Coopera, ktorý ma určite už KAŽDÚ CHVÍĽU pozve na rande, a tak musím byť pripravená, pretože ten okamih, keď sa s vami prvý raz rozpráva láska vášho života, je naozaj veľmi dôležitý a ja si ho navždy uchovám v srdci. Keby som bola stará a nešťastná ako mama, asi by som povedala, že si vytváram #spomienky.

Jasné, že mama tomu nerozumie, a vôbec ma to neprekvapuje, lebo ona nerozumie ničomu. Keby som jej pove-

dala o Tobym, hučala by do mňa: „Na také veci si ešte pri-
mladá, neplytvaj časom na chlapcov, nemôžeš byť predsa
zalúbená.“ Mama podľ'a mňa zalúbená nikdy nebola, tak
ako by mohla vedieť, či som, alebo nie som zalúbená do
Tobyho? (Akože jednoznačne som!)

Lenže teraz nesedím v Poppinej izbe s dookola hrajúcou
TayTay v pozadí a nešérujem si s ňou mejkap, nech vyzerám
čo najlepšie, keď ma Toby vezme do náručia, vďaka čomu
si všetci pomyslia, že som tá najkúlovejšia baba v ročníku,
lebo chodím s Tobym, ktorý je najkrajší chalan v našom roč-
níku. Nie, namiesto toho som odsúdená na **NAJKRUTEJŠIE
LETO V ŽIVOTE!**

Akože, v podstate máme len jarné prázdniny, no dnes je
dost' teplo a Taylor Swift nenapísala žiadny song, ktorý by
sa volal *Kruté jarné prázdniny*.

Rútím sa za svojím osudom, ďaleko od Poppy, ďaleko
od Tobyho, ďaleko od všetkého, čo do môjho života vnáša
nádej a radosť, vo vlaku, kde žena, čo sedí oproti mne, na
mobile bez slúchadiel sleduje nejaké videorecepty a nahlas
sa smeje, netuším na čom – čím sú cestoviny zapekané so
syrom také vtipné? Vedľ'a mňa sedí muž, ktorý si na tablete
číta noviny, a ďalšia žena oproti cez uličku hrá podľ'a zvuk-
kov *Candy Crush*, aj keď ja som si myslela, že tá hra je dávno
mŕtva. Otravné decko za mnou mi každých desať sekúnd
kopne do sedadla, pričom pozerá *Labkovú patrolu*, a všetci
v tomto vozni si užívajú svoju úžasnú pípajúcu, zvoniacu,

spievajúcu, mozog ničiacu elektroniku na voľne prístupnej vlakovej wifine – všetci...

Okrem mňa. Mne zostáva len beznádejne zízať z okna, zatiaľ čo ma vlak unáša ďalej a ďalej na sever až k bezútešným slatinám, o ktorých písala Emily Brontëová, ďaleko od všetkého, čo som kedy poznala. Ved' mama sa spamätá, keď si nabalím nejakého tmavého, zachmúreného Heathcliffa, ktorého na tých slatinách stretnem, utečiem s ním a napokon umriem na suchoty, pretože sa mi premočia topánky a zabudnem si vziať šatku na krk.

Toto všetko som mame povedala (teda Tobyho som nezmenila), keď ma strkala do vlaku, no ona mi venovala len bezcitný pohľad a povedala, že si za to môžem sama, keďže iPad som si zabudla u oca a mobil som si rozbila.

Nechcela som si rozbiť mobil. Mama to povedala, akoby som ho rozzúrene roztrieskala kladivom, no tak to nebolo. Včera mi spadol zo schodov, keď som sa snažila poslať Poppy snap a zároveň zničiť všetok riad, čo som mala v izbe, lebo mama vyhlásila, že som nechutáčka a že už nemá žiadne taniere. Čo bolo od nej dosť hnusné. Práve *vtedy* som si uvedomila, že iPad som si deň predtým nechala u oca, keď som sa s ním šla rozlúčiť, kým ma nezhltnie divočina, lebo o mňa vlastní rodičia nestoja. Som ako taká viktoriánska sirota.

Možno som viac ako Jana Eyrová než Cathy Earnshawová. Možno sa vydám za totálny *red flag*, akým bol pán Ro-

chester, a POTOM to mama oľutuje. Aj oco. Ale hlavne mama, lebo všetko je *jej* vina – rozhodla sa odísť na kurz písania, aby dokončila svoj román, na ktorom vraj pracuje už roky. Tvrdí, že je jej „snom“, aby ho vydali. Je pekné, že ide za svojím snom, no čo bude so mnou, jej jedinou dcérou, kým ho nedosiahne?

Veru, čo bude so mnou?

Keď mi mama oznámila, že na poslednú chvíľu dostala ponuku zúčastniť sa na tom kurze, najprv ma to nadchlo. Som až taká láskavá a milujúca dcéra, že predtým než som si uvedomila, že ma mama vlastne neznáša, som sa s ňou vážne tešila, pretože povedala, že to pre ňu veľa znamená a bola by rada, keby ten román konečne dopísala, nech nemusí naďalej písať desiatky slabo platených článkov o najlepších tipoch na upratovanie, mystery schoppingové recky a odporúčania, ako sa podobať na celebrity. Kurz zasponzoroval nejaký starý mŕtvy miliónár, ktorý chcel podporiť tvorbu ženských románov (viem si predstaviť aj lepšie využitie peňazí, ak by som bola miliónárka, no nech si každý robí, čo chce). Mama by si niečo také nikdy nemohla dovoliť.

Potešilo ma to aj preto, lebo som si myslela, že celý ten čas budem mať dom len pre seba. Ako dospeláčka by som organizovala párty, prespávačky a celý deň by som si robila, čo sa mi zachce. Nejako nenápadne by som to spomenula pred Tobym, vďaka čomu by si povedal, že som fakt vyspelá

a sofistikovaná, a tomu by predsa nemohol odolat'! Lenže mama si to predstavovala inak.

Najprv povedala, že môžem zostať u oca, no z toho nič nebolo, lebo ten sa chystá stráviť jarné prázdniny na archeologickom nálezisku s nejakými svojimi študentmi (a s novou frajerkou, ktorú ne-schva-l'u-jem) kdesi v púšti, kam majú mladší než osemnásť rokov vstup zakázaný. A aj keď som vyhlásila, že napriek svojmu veku na osemnásť jednoznačne vyzerám, rodičia sa zhodli, že nemôžem ísť s ním a celý deň presedieť sama v hoteli.

Znova som navrhla, že zostanem sama doma. Naznačila som, že je to obeta, ktorú som ochotná priniesť, tvárila som sa pritom veľmi šľachetne a trochu utrápene, no mama ma zahriakla, nech nehovorím hlúposti, a potom sa ma spýtala, či ma bolí brucho, keď sa tak divne ksichtím. Nemôžem za to, že nedokáže rozoznať šľachetné utrpenie. Aj mama sa zatvárala šľachetne útrpne a vyhlásila, že kurz bude musieť odmietnuť, pretože všetci počas jarných prázdnin niekam idú. Zrazu ju však osvietilo, a tak zavolała ujovi Tomovi, či by sa o mňa nepostaral, kým bude preč.

Bola som si istá, že ujo Tom rázne odmietne – žiadať od niekoho, aby sa cez prázdniny postaral o tvoje dieťa, pokiaľ nie si postava nemožného rodiča zo starých detských kníh, je fakt priveľa –, takže ma šoklo, keď súhlasil. Ujo Tom „fušuje“ (ako by sám povedal) do renovácie nehnuteľností a práve kúpil ďalší dom, ktorý prerába, takže navrhol, že

kým budem uňho, pomôžem mu s dekorovaním a dokončovacími prácami. Dokonca pozval mamu, aby po kurze na pár dní prišla a strávila ich s nami.

Keď som sa preniesla cez prvotný šok – aj zdesenie –, začalo sa mi to pozdávať. Napadlo mi, že by som mohla založiť TikTok o renovovaní domov a presláviť sa ako najmladšia tiktokerka v Anglicku, ktorou sa ľudia inšpirujú pri zariadovaní domov. Plánovala som, že si budem zopínať vlasy roztomilými šatkami a ostatným radiť, ako si domácnosť zariadiť originálne, no zároveň cenovo dostupne. Ibaže to bolo predtým, než sa všetko tak príšerne pokazilo a ja som si zabudla tablet a rozbila mobil.

Pomerne hystericky som pred mamou vybuchla, že čo mám CELÉ PRÁZDNINY robiť bez mobilu, pretože mi absolútne nepochopiteľne odmietla kúpiť nový aj čo i len zaplatiť za opravu starého. Trvala na tom, že mi vždy vravieva, aby som si na veci dávala väčší pozor. Uzavrela to tým, že o pár týždňov si môžem vziať iPad od oca, a dala mi starú Nokiu, čo mala v zásuvke – takú tú *tlačidlovú*, omg! A bez dát. Spýtala som sa jej, načo mi bude, a ona odvetila, že cez ňu môžem komukoľvek zavolať. Akože reálne niekomu *zavolať* ako nejaká *barbarka*. A keď som sa jej spýtala, čo mám robiť po zvyšok času, kým nebudem telefonovať, akoby bol rok 1850, mama povedala, že Alexander Graham Bell vynášiel telefón až v roku 1876, AKOBY MI NEBOLO JEDNO, kedy bol vynájdený telefón. Pokúšala som sa z neho poslať

správu, no nedarilo sa mi to. Poppy správy podľ'a mňa ani nevie *prijímať*. Minimálne mi teda neodpísala a tento mobil je taký starý a nechutný, že v ňom nie sú ani len dôchodcovské čítavacie apky ako WhatsApp. Nikdy mi nenapadlo, že by som bola vd'ačná za WhatsApp. Mama navrhla, že môžem ostatným písať listy, a keď som sa spýtala, ako ich budem odosielať a či mi ujo Tom zabezpečí poštového holuba alebo čo, rozosmiala sa a odvetila, že existuje niečo, čo sa volá pošta, a každého by určite potešilo, keby mu prišiel list.

Moji kamoši by asi ani netušili, čo s listom robiť. Mne by teda určite bolo divné, keby mi prišiel list. Mama tvrdila, že keď bola mladá, písali si s kamarátmi z iných krajín o svojich životoch a občas sa aj stretli alebo išli k tomu druhému na chvíľu bývať. Úprimne, mne to znelo ako grooming a veľmi nebezpečná činnosť. Preboha, ako ma môže mama poučat' o tom, aby som si nepísala s cudzími cez Snapchat, keď ona si vypisovala s nejakým Jeanom Michelom a vzdychala nad jeho poštovými známkami?

Lenže ja som nejako musela zabiť tie tri hodiny vo vlaku, a tak som sa pokúsila napísať list pre Poppy. Podľ'a mamy nemám zabúdať na to, že ak sa raz niečím preslávim, moje listy veľmi pomôžu môjmu životopiscovi. Lenže čím sa môže presláviť niekto ako ja? Kým som sa celkom zasekla, dostala som sa len po *Drahá Poppy*, no takéto listy nepomôže nikomu. Čo sa do listov vôbec píše? Nemalo by to byť niečo ako: *Zdravíčko, vážený pane, nádejam sa, že keď*

k vám tento list dorazí, ešte vás neskolil mor ani iná nechutná dávna choroba, ktorou sa nakazil môj bratranec na vidieku pre pár jabĺk. Niečo také by Poppy nezaujímal. Snapovanie je oveľa lepšie ako písanie listov.

Vlak skazy konečne dorazil do mesta Leeds a ujo Tom ma tam čakal, presne ako slúbil. Premýšľala som, čo by sa stalo, keby som nevystúpila, len sa viezla ďalej, ušla do Darlingtonu alebo kam, už by o mne nikdy nikto nepočul a nik by ma ani nenašiel, lebo by nemohli použiť apku *Nájsť môj iPhone* ani *Life360*. Zmenila by som si meno, našla si prácu a žila dvojité život. Lenže čo ak by sa mi Darlington nepáčil? A kde by som si bez mobilu zohnala prácu, aj keby som o svojom veku klamala, keďže mám len štrnásť? A tiež mi napadlo, že mama by z toho pravdepodobne vinila uja Toma, no určite by to nebola jeho chyba, a tak som mu nechcela narobiť problémy.

Po ceste do nového domu mi o ňom ujo Tom rozprával. Cesta trvala fakt dlho. Mama tvrdila, že ujo Tom býva v Leedse, no on sa na tom len zasmial a povedal mi, že by sa to dalo nazvať nanajvýš „ned’aleko Leedsu“. Predstavovala som si, ako budem s ujom Tomom dizajnovat’ nejaký ultra kúlový mestský byt, chodiť do štýlových kaviární, možno aj do nejakých nóbl obchodov, o ktorých Poppy nikdy nepočula, a keď sa vrátim domov, nik ma ani nespozná. Vlastne by som nielen vyzerala inak, ale BOLA by som iná: dospelá a sofistikovaná a kultivovaná

vd'aka svojmu pobytu vo veľkomeste, ktorému naše malé zaprdené mestečko nesiaha ani po päty. Tobyho Coopera by ohromilo, ako dospelo a exoticky vyzerám, takže by mi nedokázal odolať. Lenže možno by sa mi už nepáčil – pripadal by mi detinský a pochabý. Chcela by som niekoho staršieho, kto bude na rovnakej vlnovej dĺžke. No ako by sa čokoľvek také mohlo stať v prastarej fare v bezútešných slatinách „neďaleko Leedsu“, o ktorej mi v tej chvíli hovoril ujo Tom?

„Mama vravela, že sa ti to bude páčiť,“ povedal. „Vyzerá to tam veľmi brontëovsky, a pokiaľ viem, *Búrlivé výšiny* sú tvoja obľúbená kniha, nie?“

„Akože hej, mám rada *Búrlivé výšiny*,“ zakvílila som, „ale nikdy som v nich nechcela žiť.“

Chcela som, aby sa do mňa niekto zamiloval rovnako vášnivo, beznádejne a fatálne, ako Heathcliff miloval Cathy, ale to som ujovi Tomovi povedať nemohla. Lenže ani náhodou som nemala záujem o nič iné z toho sveta – osamelý starý dom ani jeho šibnutých obyvateľov. Čo ak sa z toho zbláznim, skôr než sa začne môj skutočný život, a k Poppy a Tobymu sa vrátim so šialeným pohľadom a strapatými vlasmi, zrelá na to, aby ma zavreli na povalu? Aká nádej mi potom zostane?

Toto som ujovi Tomovi povedala, no ten sa len zasmial a namietol, že si mýlim sestry Brontëové, pretože hovorím o *Jane Eyrovej* a prvej pani Rochesterovej, a pochybuje, že by

som počas takého krátkeho času, čo uňho budem, zašla do podobných extrémov.

„Možno mi zbelejú vlasy,“ temne som zamrmlala. „Premárnim svoju mladosť osamotená na bezútešných slatinách. Čo zo mňa len bude?“

Ujo Tom povedal, že nemám tak dramatizovať a ktovie, možno si to tu aj užijem. Ibaže keď to hovoria dospeláci, *naisto* viem, že ma žiadna zábava nečaká.

DRUHÁ KAPITOLA

Moja neblahá predtucha, že si to tu absolútne neužijem, sa zatiaľ naplňuje.

Keď som vo štvrtok večer dorazila, pomyslela som si, že v aute som možno bola príliš pesimistická a nebude to také zlé. Teda jasné, nemôť sa baviť s Poppy bude príšerné, a keďže som odstrihnutá od vonkajšieho sveta, možno budem v blaženej nevedomosti premýšľať, ako veľmi Tobyho ľúbim, zatiaľ čo on bude randiť s niekým iným a ani sa o tom nedozviem. Na druhej strane je možné, že je pravda, čo sa hovorí: čím dlhšie milovaného nevidíme, tým viac ho ľúbime. Aj keby som sa nezmenila na kúl dievča z Leedsu, Toby ma po návrate zbadá a uvedomí si, že zmysel jeho života, ktorý tak dlho hľadal, som ja. Alebo si aspoň pomyslí, že som celkom sexy a oplatí sa so mnou tráviť čas.

V prvú noc na fare som mala pocit, akoby som bola dospelá. S ujom Tomom sme uvarili večeru (cestoviny) a on sa so mnou bavil ako so seberoynou, nie ako s deckom. Zdalo

sa, že naozaj počúva, čo mu hovorím. A aj keď nemám mobil ani iPad, v mojej izbe je telka, na ktorej si môžem zapnúť YouTube a ujo Tom má azda *všetky* streamovacie služby. Lenže neviem, či má zmysel niečo pozerat', ak si popri tom nemôžem písať s Poppy, potom si pozrieť všetky memečka, ktoré z toho vznikli, a rozposlať ich kamošom, aby vedeli, že som kúl a rozumiem vtipom.

Po večeri som ujovi Tomovi ukázala rozbitý mobil a vysvetlila mu, do akej zúfalej situácie som sa dostala. A že bez mobilu sa mi neoplatí žiť a podobne. On mi len povedal, aby som nezúfala, pretože sa pravdepodobne bude dať opraviť a my ho môžeme zaniest' do Apple Storu, keď pôjdeme najbližšie do Leedsu. Ja som však namietla, že by to stálo majland, čo si nemôžem dovoliť, na čo odvetil, že ak mu budem naozaj svedomito pomáhať s opravou domu a on ho dokončí a predá skôr – pretože je nenásytný kapitalistický developer –, zaplatí mi opravu mobilu.

Aj keď kapitalizmus neschvaľujem, nadhodila som, že najlepšie bude dať môj mobil opraviť teraz a svoj dlh mu splatím prácou potom, takže by sme mali skočiť do Leedsu hneď ráno, aby sme zašli do Apple Storu. Ujo Tom sa zasmial, vraj prečo by ma takto demotivoval, a presviedčal ma, že nikomu sa pracovať nechce, ak už dopredu dostal svoju odmenu. Ja som mu vysvetlila, že *presne* pre takéto postoj je kapitalizmus zlý a neschvaľujem ho. Ujo Tom odvetil, že ani on v mojom veku kapitalizmus neschvaľoval, no mala

by som si ísť pospať, lebo zajtra nás čaká náročný deň – čím celkom zničil môj dobrý pocit z toho, že sa ku mne správal ako k dospelej.

Na ďalší deň naplno prepukla hrôza a absolútny nedostatok zábavy. Ujo Tom zneužíva moju bezmobilovosť a potrebu zaplatiť opravu, takže ma zavaluje prácou. Celé hodiny som zoškrabovala asi milión vrstiev farby z približne sedemsto dvier! Spýtala som sa ho, prečo kúpil dom s toľkými dverami, navyše takými *pomal'ovanými*, a on odvetil, že to sú dvere z viktoriánskej éry a či viem, o koľko hodnotnejší vďaka nim dom bude, keď sa pekne zreštaurujú.

Netuším, prečo by mali byť nejaké dvere pridanou hodnotou. Jasné, dvere potrebujú všetci, ale zdá sa mi divné, že ich hodnotu určuje, či sú, alebo nie sú natreté farbou. Ibaže ujo Tom nesúhlasil a nakázal mi, aby som si nasadila masku pre prípad, že vdýchnem olovnaté výpary.

Olovnaté výpary!

To ma už rovno mohol poslať na fušku do bane.

Myslela som si, že cez víkend si doprajeme aspoň deň voľna, ale ujo Tom ma zobudil o ôsmej! V sobotu počas prázdnin! Pri raňajkách som mu povedala, že by som ho mohla udat' Organizácii Spojených národov a že deti nesmú pracovať, preto by som ho mala nahlásiť. Odvetil, že Organizáciu Spojených národov asi až tak nezaujíma, že počas prázdnin budí štrnásťročné dievča, aby mu pomohlo s dekorovaním, no ak mám pocit, že je ku mne neprimerane

krutý, môžem zavolať na Linku detskej dôvery. Spýtala som sa ho, čo je Linka detskej dôvery, a on mi vysvetlil, že je to číslo, na ktoré môžu deti zavolať, ak ich rodičia alebo opatrovníci akýmkoľvek spôsobom zneužívajú.

„Akože reálne zavolať?“ nadhodila som pochybovačne. „Akože vytočiť číslo a s niekým sa rozprávať? Rozprávať sa rozhovorom s niekým? Nedá sa tam napísať? Alebo aspoň poslať mail? Čo na to nemajú apku?“

Ujo Tom sa zamyslel. „Teraz už asi majú,“ zhodnotil. „Ale keď sme boli ja a tvoja mama mladí, dalo sa tam len zavolať.“

„Mama do mňa furt hučí, že keď bola v mojom veku, nemala ani telefón,“ namietnem.

„Volali sme cez pevné linky,“ vysvetlil. „A veľa deciek volalo na Linku detskej dôvery z telefónnych búdok.“

Tak teraz som bola už poriadne zmätená. Vysvetlil mi, že tie telefónne búdky, čo som videla stát' popri ceste, sa bežne využívali, keď bol ešte chlapec. Ak si človek potreboval zavolať, keď bol mimo domu, vhodil do prístroja desať pencí a vytočil číslo.

„Odkiaľ ste vedeli, na aké číslo volať?“ zist'ovala som.

Ujo Tom sa rozžiaril. „Jednoducho sme si ich pamätali!“ zvolal. „Všetci si pamätali čísla ostatných. Ja si stále pamätám číslo tvojej mamy. Aj tety Kate. Dokázal by som zavolať na číslo svojho najkamoša zo školy, keby som chcel, i keď som ho nevidel už dvadsať rokov. Niežeby som ho tam za-

stihol, lebo jeho rodičia trávia dôchodok na Tenerife a predali dom. Naša generácia sa z núdze musela naučiť mnohé zručnosti, ktoré vy, deti generácie Z, nikdy nebudete mať ani nepochopíte.“

Prevrátila som oči a zahlásila: „Dobre, ty baby boomer!“ Za čo som si vyslúžila zdĺhavú prednášku o tom, že on NIE JE boomer, ale patrí do generácie X, ktorá je podľa neho tá najlepšia, a že: „Generácia Z nikdy nepochopí, o koľko lepšie je byť generácia X.“ Rozhodla som sa, že mu radšej nepoviem o iPadových bábätkách, lebo z toho by mu mohol vybuchnúť ten jeho boomerovský mozog.